

Taboo

T a b o r

prireja svojo prvo

DRUŽABNO PRIREDITEV

8. avgusta 1964 ob 21

v prostorih kluba „Excelsior“, ul. Patricios 457, Santos Lugares
Vabljeni! Igra: „Moulin Rouge“

TABOR je vestnik Združenih Slovenskih Protikomunistov. — Izdaja ga konzorcij. — Predsednik inž. Anton Matičič. Urejuje uredniški odbor, odgovorni urednik: Adolf Škrjanec, za lastništvo: Ivan Korošec. — Upravnik: Vencelj Dolenc

— :: —

TABOR es órgano de los Anticomunistas Eslovenos Unidos. — Director: Ing. Antonio Matičič, R. L. Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

— :: —

Imprenta: Talleres Gráficos Vilko S. R. L., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina, T. E. 33-7213

— :: —

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 803.003

— :: —

TABOR is the voice of the United Slovene Anticommunists.

— :: —

NAROČNINA: Južna Amerika 240 pezov odn. enakovrednost v dolarju. U. S. A. in Kanada 2.50 dolarja letno; Anglija in Avstralija 1 funt šterling; evropske države 1.50 dolarja.

Naročnino pošiljajte na naslov upravnika: Vencelj Dolenc, R. O. de Uruguay 2651, San Justo, Pcia. de Buenos Aires, Argentina

Vse dopise in ostalo pošto pošiljajte na naslov: inž. Anton Matičič, Igualdad 1110, Villa Ballester FNGBM, Pcia. de Buenos Aires, Argentina

— :: —

VSEBINA: Plebiscit — Ob šesti obletnici — Milan Zajec: Boljših ni imel nikdo — France Grum-Ivan Korošec: Grmade v Gorjancih — Tine Rabič: Kritičen pogled naše borbe proti komunizmu — Ignatus: Domobranski pohod 1944 — Tone Šušteršič: Vetrinjski dogodki v drugi luči — Žene in dekleta junakom v spomin — Pavle Borštnik: Naša zveza — Za beležnico — IZ pisem — Na uredniški mizi.

Tabor

Mi smo slovenske zemlje
čuvarji,
geslo je naše:
Dom — Narod — Bog!
(Domobranska pesem)

PLEBISCIT

Pisali smo leto 1944. Tisto leto je naše ljudstvo pokazalo zrelost velikega naroda. Bilo je leto plebiscita. In naš narod se je opredelil s pogledom uprtim v bodočnost. Ni se dal vplivati po pritisku trenutnih pogojnosti doma in v svetu. Opredelil se je s pogledom naroda vidcev. Proti komunizmu!

Nihče ga ni na to agitacijsko pripravljaj. Nihče silil, priganjal. Nikdo ni delal varljivih obljub. Ker jih ni bilo. Ne varljivcev, ne obljub!

Narod se je opredelil sam od sebe! — Leta 1942 so se zbrali v zgodovino zapisani možje in fantje iz št. Jošta nad Vrhniko. Izkopali so skrite puške in zasedli stražarska mesta vasi proti vpadom internacionalnih komunističnih zločinskih tolp. Sami od sebe! — Leta 1944 se je slovenski narod sam od sebe postavil za Rupnikovo domobranstvo. Za svoje domobranstvo!

To so bili protikomunistični tabori pred dvajsetimi leti! Plebiscit! Proti komunizmu! Pod tujo okupacijo. Navzlic tuji okupaciji!

Narod samega sebe ni mogel izdati! To bi bil edinstven zgodovinski nesmisel.

To so morali priznati tudi komunisti. Ker proti logiki ne morejo. Zato tudi, za njihove zgodovinarje general Rupnik ni več izdajalec, ker bi sicer bil narod sam svoj izdajalec. Je samó protikomunist! Protirevolucionarec!

Samó!

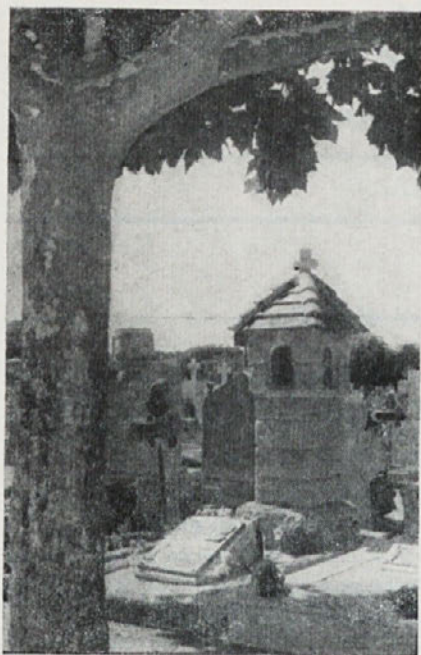
Ta samó, ki ga je plebiscitarno izpovedal naš narod na brezštevilnih protikomunističnih taborih širom slovenske domovine in tudi na mogočnem taboru 29. junija 1944 v naši prestolici, je naš zgodovinski ponos!

Dvajset let je od tega. In veliki svet nezadržno odpira oči.

Mi smo že pred dvajsetimi leti prižgali luč, ki vse razsvetljuje. Naši padli heroji so bili legijoni božanskih vidcev tiste dobe, današnjih dni, ko je že vsem narodom sveta, tajno tudi samim komunističnim tiranom — v njihovo mrtvečo grozo —, jasno, da v nobeni okolnosti, pod nikakršnimi pogoji ni mogoče preko treh osnovnih vrednot človeške bitnosti, ki so:

BOG — NAROD — DOMOVINA!

OB ŠESTI OBLETNICI

Obiskovalcem sanmartinskega pokopališča pade v oči edinstven spomenik, ki mu ga ni enakega na vsem pokopališču: slovensko poljsko znamenje. Le slovenski obiskovalci vemó, da počivajo tukaj zemski ostan-ki velikega Slovenca, duhovnika, go-spodarstvenika in politika, predvsem pa odločnega protikomunističnega borca, duhovnega svetnika KARLA ŠKULJA.

Kaj je bil Škulj v življenju in kaj je pomenil za slovenski narod, zahteva poseben zgodovinski študij. Na tem mestu se svetnika Škulja spominjamo le kot ustanovitelja gla-sila slovenskih protikomunističnih borcev v tujini. Naj mi ne bo štetó v greh, če si upam drzno trditi, da bi Slovenci v zamejstvu ne imeli tako odličnega protikomunističnega glasi-la, če ne bi bilo Karla Škulja. Iz raz-logov, ki so vsem znani, so Škuljevi sodeljenci to glasilo dokončno izobli-

kovali v „TABOR“, dobro vedoč, da bi rajni svetnik Škulj v enakih okoli-ščinah storil prav tako.

Ob šesti obletnici smrti se slovenski protikomunistični borci v tujini spominjamo svojega duhovnega vodnika svetnika Škulja, ki nam je vzgled vztrajnosti, pridnosti, zvestobe, zgled ljubezni do slovenskega naroda, po-sebno pa zgled odločnega protikomunističnega borca, ki z mogočno besedo razdira sovražne utrdbe. Vsi, ki smo pokojnega svetnika Škulja poznali v življenju, smo lahko videli moč njegove osebnosti, ne samo kot človeka in duhovnika, predvsem tudi kot Slovenca, ki se je ob najstrašnejši uri sloven-skega naroda z živo in ognjevito besedo boril za njegovo pravico.

Lik pokojnega svetnika Škulja je edinstven. Je klen in samonikel. Pri njem beseda „slovenski narod“ ni bila samo oglodana fraza, temveč svetel odsev velike ljubezni, ki mu je v srcu žarela za slovenski narod.

Borbena in ognjevitá beseda pokojnega svetnika Škulja je vedno enako živa med slovenskimi protikomunističnimi borci. Ta nas vodi. Po njej se vsi ravnamo. To nam je zapustil kot svojo dediščino. Slovensko poljsko zna-menje na njegovem grobu pa nemo priča premnogim obiskovalcem, da — tukaj počiva največji borec za slovenske pravice, pravi narodni tribun, duh. svetnik Karel Škulj, ki je znal najbolj odločno in borbeno zastaviti besedo v prid zaslužjenega slovenskega človeka v domovini. Inž. A. MATIČIČ

BOLJSIH NI IMEL NIKDO

Naš preživeli heroj, živi simbol slovenske zgodovinske veličine, **Milan Zajec**, ki se je po čudodelni milosti božji iztrgal smrti iz groznega objema v množičnem jamskem grobu Kočevskega Roga, da bi bil priča tistih dni krvave sramote v zaslepljeni miselnosti človeštva, je dne 16. maja 1964 v Clevelandu, svojim mrtvim tovarišem v spomin spregovoril sledeče besede, ki jih je dal na razpolago „Taboru“, da bi bile mučencem v slavo in živim v opomin.

Povej, kaj so bili domobranci in kako so umirali!

To je bilo naročilo slovenske protikomunistične vojske, ko so junaki padali v kraške jame Kočevskega Roga leta 1945.

Devetnajst let je že, odkar je bil izvršen zločin, ki mu ni primere v zgodovini našega naroda. — Na mučeniški način je bil pobit cvet slovenske mladine. — Ta pokolj so zagrešili naši odpadli bratje, ki so zatajili svojo dolžnost do domovine in se udinjali komunizmu, katerega cilj je, uničiti vse, kar je narodnega in po božjih pravilih naravnega.

Veliko ljudi je še živih, ki so videli in okusili krvavo revolucijo v Sloveniji. Ljudje umirajo in nosijo v grob „tisto“, kar je dolžnost vsakega protikomunista, posebno tukaj v emigraciji: da pove resnico — brez potvarjanja in zavijanja. — Titov režim je krvavi režim, mu ni opravičila, pa naj gotove osebe zavijajo na levo ali desno! Obsodba je izrečena: *To je vnebovpijoči greh in zločin, ki nima oprostitve; ne po človeških, ne po božjih zakonih.*

Ti fantje in možje niso bili brez čuta dolžnosti! Brez poziva kake oblasti so se združili v borbeno protikomunistično vojsko, delali pohode iz gozda v gozd, od vasi do vasi, in preganjali roparske komunistične tolpe, ki so morale, plenile in uničevale naše duhovne gmotne narodne vrednote. Zaupanje in sloga sta jih družili; medsebojna povezanost in ljubezen sta jih poživiljali. Zavedali so se, da so imeli enega samega glavnega sovražnika — komunizem, ki je dokazal, da ne bi smel nikdar vladati na slovenski zemlji.

Nikdar se ne sme vojaka obsojati po uniformi! Posebno ne mrtvega! Obleka ni važna! Važno je prepričanje in zastavljeni cilj!

To so bili domobranci in druge protikomunistične enote: *Izbrani idealisti, ki so se odpovedali vsaki svoji udobnosti in dali svoje sposobnosti in življenje na razpolago narodu.* Brez godrnjanja in pritožb so ga branili do zadnjega. S ponosom in v zavesti, da jim bodoča slovenska zgodovina ne bo mogla očitati, da so se pregrešili proti narodu in domovini, ampak da bo moral vsak pravičen zgodovinar zapisati:

Slava domobrancem slovenskega naroda! Priborili so si čast junaštva in mučeništva!

Skoraj ni družine ali hiše v Sloveniji, ki bi ne bila poškropljena z mučeniško krvjo teh svojih sinov.

— — —

Lepi so bili majniški in junijski dnevi leta 1945 v domovini. — Jaz sam sem občutil lepoto tistih juter, ko se je domobranska mrtvaška procesija pomikala proti Kočevju. Edino sonce in razcevela narava sta izkazovali prijaznost na smrt obsojeni domobranski družini: 1600 borcem. Vse drugo je izžarevalo samo sovraštvo in prekletstvo, zakaj v Sloveniji je zavladala satanova komunistična fronta, ki je morila, ropala in sejala gorje, ki še danes traja. Zadnji up in nada naroda sta izginila ob pogledu na zaničevane in zvezane, pa nikdar premagane borce.

Težko je umreti! — To so občutki, ki jih je težko izpovedati. Posebej v okoliščinah, ki so bile na morišču naše vojske, predno jo je pogoltnila odprta zemlja v kraških jamah Kočevskega Roga, pa v Teharju, Hrastniku in skritih gozdovih Slovenije.

Ti fantje in možje so trpeli nepopisne telesne muke. Toda še večja je bila bol v zavesti, da niso mogli storiti ničesar več za rešitev ubogega ljudstva, kateremu sta namesto svetega križa zavladala kladivo in srp.

Borci, ki so se borili za ideale: BOG — NAROD — DOMOVINA, v svojih smrtnih mukah niso pozabili na svoje drage in domovino.

Med tem, ko ga je komunistični krvnik mučil, je domobranec, doma iz Notranjih goric, oče petih otrok takole govoril: „Rad bi se vrnil domov k svoji družini... k mojim malim... Pa... če je Bog odločil tako, da moram umreti..., da ne bodo nikdar vedeli za moj grob..., sem pripravljen stopiti v večnost s trdnim prepričanjem, da sem se boril za pravo stvar!“

Kako milo me je prosil Cikanek Polde, doma iz Straže pri Novem mestu, da ga ne bi pustili v Kranju, ker je bil tako nečloveško pretepen, da brez pomoči sam ni mogel hoditi! Želel si je, da bi bil umorjen skupaj z ostalimi domobranci. Izpolnila se mu je želja. Padel je v kraško jamo Kočevskega Roga. Zadnje njegove besede so bile, da mu je v veliko tolažbo, da je bil domobranec, — borec za pravico.

Kako nas je tolažil domobranski kurat Pizdir, doma iz Brezovice pri Ljubljani! Rekel nam je: „Vesel sem, da bom lahko skupaj z vami umrl in delil usodo mučeništva. Vse vaše žrtve so bile v korist narodu in v čast Bogu.“ — To je bil svetniški duhovnik, ki je ranjen, z zvezanimi rokami, v jami molil pogrebne pesmi in molitve.

Kako je Tone Hočevar iz Ambrusa kljub norčevanju in pretepanju komunistov, ki so zahtevali, da moramo peti komunistične napeve, začel korajžno peti Mariji v čast!

Tone Žgajnar se ni bal na glas povedati komunističnemu oficirju, predno mu je prebila krogla glavo, da se je boril proti tej tolpi že na Turjaku leta 1943 ter bil zajet in mučen v kočevskih zaporih. Nato ga je partizan še huje udaril in potrdil, da sedaj pač ne uide smrti.

Skupina domobranskih častnikov je s ponosom, ki ga ima lahko samo pravi vojak, protestirala, da je laž, česar so nas dolžili. — „*Vi ste začeli revolucijo in poboje; mi smo samo branili sebe in vse, kar ljubimo!*“ so odgovarjali partizanom. Ko jim komunisti niso mogli ničesar dokazati, so se začeli izgovarjati, da na Gorenjskem niso bili tako hudobni kot na Dolenjskem. Toda med pretepanjem nismo videli nikakšne razlike med komunisti z Gorenjske, Primorske, Štajerske ali Dolenjske.

Nadporočnik *Lojze Martinc*, doma iz Device Marije v Polju, je ostro protestiral, ko ga je partizan prisilil, da je moral izročiti njemu vse, kar je imel na sebi, čeprav je vedel, da ne bo drugega odgovora, kot da bo še bolj tepen. V zameno je dobil ušive partizanske cunje.

Na prvi klic partizanskega komandanta v Kranju, ko je zakričal, kdo je najstarejši po činu med „izdajalci“, je po vojaško odgovoril major *Hočevar*, poveljnik domobranskega topniškega divizionja: „*Tukaj sem jaz najstarejši po činu!*“ — Oropali so mu obleko. Na sebi je imel malo čez kolena segajoče tesne hlače in mnogo premajhno suknjo — italijansko vojaško bluzo, kar naj bi ga delalo smešnega, ker je bil močan in velike postave. Na vsako vprašanje je odgovori kratko ter je dal raport, da ima „30 do 40 častnikov, ker število ni vedno enako; saj partizani vedno koga odpeljejo ali pripeljejo.“

Ne vem, če bo slovenski narod še kdaj imel tako hrabro in jošeno vojsko. Domobranski vojaki so umirali brez sovraštva tudi do tistih, ki so jih pobijali. *Odpustili so jim in molili zanje!*

Vso pot iz Vetrinja do Kočevskega Roga sem imel to srečo v nesreči, da sem bil deležen te žalostne usode naše vojske. *Pet dni sem delil prostor in trpljenje v skupnem grobu, se do zadnjega z njimi pogovarjal, poslušal njih molitve za svojce, za svojega generala Rupnika in za domovino. Videl sem, kako so se ranjeni plazili po mrtvih truplih, plezali po skalah in si poskušali rešiti življenje, kar jim pa ni uspelo. Nisem pa slišal med tem časom nobene pritožbe ali preklinjanja. Sami komunisti so se čudili, od kod ta moč, da tako vdano prenašajo to strašno trpljenje. Želja vseh je bila, da bi kdo prišel iz te jame in povedal velikemu svetu, kaj se je zgodilo z domobranci in četniki pod nožem Titovega režima.*

Miniranje jame je pretrgalo strašno vzdihovanje umirajočih; ostale sta zadušila in omamila dim eksplozije in prah živega apna...

Domobranec *Mehle* iz Rudnika, ki je sam izgubil moči, ker je bil ranjen v glavo, me je prosil in bodril, da *moram* priti ven in povedati,

kako so bili pomorjeni in kako junaško in vdani v božjo voljo so umirali naši domobranci.

S pomočjo nebeške Matere, h kateri sem se tolikokrat zatekel in jo poprosil, da mi pomaga in me reši smrti, ki mi je bila po človeški presoji neizogibna, pa na priprošnjo naših mučencev, katerih čiste duše so že splavale iz krvave kraške jame in se v večnosti pridružile legijonom božjih kerubinov, sem bil uslišan, da se danes lahko mirno preživljam v svobodnem svetu. Hvala mojim mrtvim tovarišem!

Kot sem takrat obljubil, bom branil ideale pobitih domobrancev, kolikor bo v mojih močeh! Nikdar ne bom dopustil, da bi kdorkoli te žrtve izrabljaj v svoje osebne namene! In tega se bom držal!

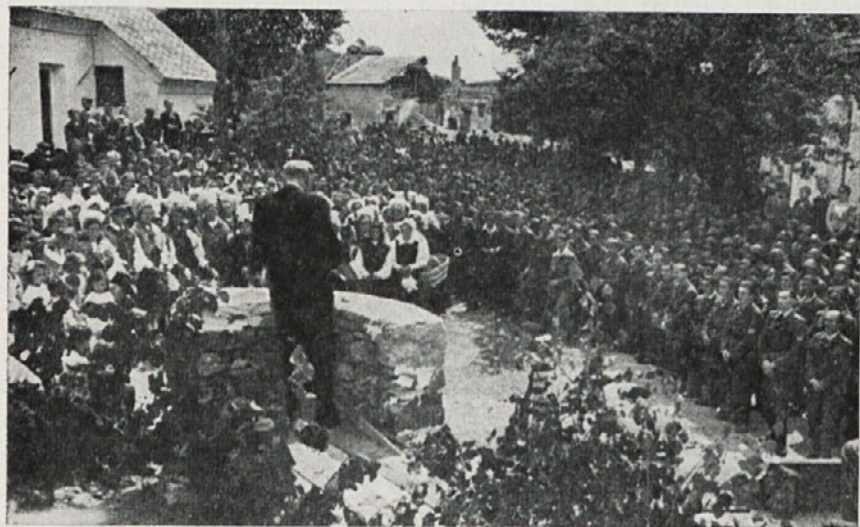
Vsem vam, mrtvi protikomunistični borci, lahko zatrdim: *Vaš duh še vedno živi med nami! Ideale, za katere ste vi dali življenje, danes znamo še bolj ceniti! Branili jih bomo, ker ste vi s svojo krvjo potrdili, da so pravilni! Zato vam kličem: SLAVA!*

— — —

Ne morem, da se ne bi ob tej priložnosti spomnil tudi svojih rodnih bratov...

Pepe... Janez... Tone... Nace... Stane...

Kako korajžno so mi pripovedovali, da bomo pač vsi pobiti...,

V letu plebiscita so se dne 10. 7. 1944 tudi na Št. Joštu, zibelki slovenskega narodnega upora proti komunizmu, zbrali borci in narod od blizu in daleč ter gromko obsodili komunistično zaroto pod tujo okupacijo

pa naj vendar za to ne bom žalosten... Saj bomo skupaj umrli zato, ker smo branili pravico!

Takšen je bil naš zadnji pogovor v Kranju..., ko smo se kljub partizanski straži za nekaj trenutkov sešli...

Potem smo si segli v roke...

Poželeli snidenja — po smrti...

Takšno je bilo naše slovo.

Še enkrat smo se videli. Takrat smo že bili zvezani... na poti na morišče... Nasmejali so se mi... Kot da bi me hoteli tolažiti... Bil sem pač najmlajši med njimi. In sem se jim smilil...

Božja volja je bila..., samo božja volja, da sem se rešil... Najmlajši: Milan.

France Grum-Ivan Korošec:

GRMADE V GORJANCIH

Pričetek narodove borbe za samoohranitev

(Nadaljevanje)

Na tak način je drugega julija izginil cel vod partizanov iz II. bataljona Dolenjskega odreda, kot da ga je požrlo neznano brezno. Tedaj je namreč vodnik Srečko Povše iz Novega mesta z okrog petnajstimi partizani odšel s Trške gore preko Krke, da bi bil na oni strani reke v zasedi, če bi Italijani skušali prodirati proti Otočcu, kjer so partizani že več tednov oblegali njihovo posadko. Na desnem bregu Krke so partizani srečali patruljo iz Štajerskega bataljona, ki jih je povabila, da naj prenočijo v njihovem taborišču. Partizani so radi volje sprejeli povabilo, da njim samim ni bilo potrebno stražariti. Ko so v taborišču Štajerskega bataljona legli v šator, so jim 'Štajerci' pobrali orožje in začeli zasliševati. Preprostim kmečkim fantom, ki so šele nekaj tednov bili v partizanih, je bilo v tem hipu jasno, da so padli v navadno belogardistično past. Zato so previdno odgovarjali na njihova vprašanja, ali bi se borili proti četnikom in belogardistom. Odločno so tudi zavračali njihova vabila, naj bi se jim pridružili... (Belogardizem, 2. izdaja, str. 295).

V tej izjavi je vse polno potvorb in neresnice. Drži le datum in dejstvo, da so bili zaslišani. Vse drugo je neresnica.

1. Vsi oni, ki so tiste dni bivali v okolici Št. Petra pri Novem mestu bodo vedeli povedati, da je popolna izmišljotina, da bi partizani v tistem času napadali Otočec, oziroma fašistično posadko v gradu.

2. Od Otočca do taborišča četnikov je bilo samo zračne črte okoli 10 km. Kako naj bi potem zaseda, ki je imela točno nalogo, po izjavah Sajeta, zapustila položaje in odšla prenočevati najmanj 10 km daleč?

3. Partizanski vod je sam prišel do taborišča in vodnik ni ničesar omenil zasede proti Otočcu, kako tudi, saj se ni vršil noben napad na Otočec.

4. Nihče od zaslišanih partizanov ni izjavil oziroma zavrnil, da ne bi hotel postati član „Štajerskega bataljona“. Resnica je ravno nasprotna.

5. Dolenjski kmetje niso hoteli v partizane, kot to navaja Saje, saj so ravno ti prebridko občutili komunistično „svobodo“ že v samem začetku in jo tudi odklonili. Med kmeti na Dolenjskem jih je bilo bore malo, ki bi odkritosrčno sodelovali s partizani.

To je samo en odgovor na Sajeve laži in izmišljotine.

Dotok novih prostovoljcev

Po prihodu druge skupine prostovoljcev iz Mirnske doline je bilo v taborišču 83 borcev. Dotok iz krajev okoli Novega mesta pa je bil kljub prizadevanju Janka Debeljaka in kaplana Nandeta Babnika zelo pičel. Na drugem mestu sva že opisala usodo protovoljcev iz Št. Jernejske doline, ki je zopet bila usodna za hitri razvoj in močni nastop ilegalcev. Brez zadostne moči odred nikakor ni bil v stanju zavzeti dominantni položaj na Gorjanskem pogorju in ravno to je bilo usodno. Koncem junija je v odred prišlo le nekaj posameznikov in to:

štirje iz Mirne peči, Lojze in Anton Mavec, Lojze in Franc Zupančič, Pirnat Janez in Povše Jože. Preko Stopič je prišlo 7 borcev: z Viktorjem Henigmanom na čelu. Preko Ljubljane pa so prišli: bivši graničar, Peter Kosanović, Dalmatinec, Nikola Esapović, Okoren Janez, Vrtovec Bogdan in Marjan, Alojz Makovec, Ludvik Rupar. Dalje sta se v odred vrnila tudi Capuder Jelo in Marjan Lavrič, ki sta preje že v početku, samovoljna zapustila odred. Iz Novega mesta je prišla v odred dr. Bernarda Rihar, ki je odslej postala odredna zdravnica. Prihod vseh sta organizirala Babnik Nande in Janez Urbanč (Stopški kaplan). Tako, da je v začetku julija bilo v taborišču vsega 106 borcev.

Iz Ljubljane je v prvih dne julija prišel še en oficir in to podporočnik Dobnik Ferdinand — Gorazd. Iz Hrušice pa se je odredu priključil še Alojz Brulc, sin po komunistih ubitega župana, in Vidmar Rudolf iz Št. Jošta. Ob dogodkih, ki so se odigrali v prvi polovici julija je bilo v odredu torej točno 109 članov.

Zaradi vedno prepogostega zalezovanja partizanov okoli našega taborišča je poveljnik Kranjc ukazal premik. Taborišče se je preselilo na severno stran Zajčjega vrha, med koto 358 in Selom. To taborišče je bilo še obsežnejše in imelo mnogo boljši položaj za obrambo kot

prejšnje. Zasede in mrtve straže so bile razpostavljene v dveh pasovih: prve v samem območju taborišča, druge pa v periferiji okoli 2 do 2,5 km od taborišča. Najmočnejša od teh zased je bila v gozdu nad Št. Joštom, kjer je bilo na straži stalno 6 vojakov — dve bojni trojki. Tako je bilo taborišče zavarovano s širšim in ožjim obrambnim pasom, moštvo v taborišču pa podeljeno v dve napadalni skupini in posadno skupino. Napadalni skupini sta šteli po 12 bojnih trojk, s poveljnikom skupine in namestnikom. Prvi je poveljeval Kranjc sam, dočim je drugi poveljeval podporočnik Drago Tomažič — Cigo. Poveljnik posadke z nalogo braniti taborišče v slučaju sovražnega napada pa je bil kapetan Dobrivoje Vasiljević — Istok. Poleg razporejanja in urejevanja taborišča se je moštvo, ki ni imelo preje nobene vojaške vzgoje, stalno vadilo. Te vaje, ki so bile poverjene kapetanu Vasiljeviću so se omejevale na uporabo orožja in bojno opremo. Vajenje je bilo po možnosti vsak dan z boreci, ki so bili pač na razpolago, v glavnem pa je odviselo od časa in možnosti, ki so bile dane.

Oprema borcev nikakor ni bila odlična, kakor so to govorili nekateri naši somišljeniki in komunistični pisci danes zatrjujejo. Velika večina borcev ni imela vojaških oblačil, kajti opremo si je vsak prostovoljec nabavil sam. Skoro vsi pa so imeli vojaške kape in precej borcev tudi vojaške čelade, katerih pa niso radi nosili. Čelade so bile ali bivše jugoslovanske ali pa italijanske, razen Kadunca, ki je nekje staknil nemško. Vsak borec je imel po eno odejo in lep del tudi po eno šotorsko krilo. Vseh šotorskih kril pa nikakor ni bilo dovolj, da bi vsaka bojna trojka imela svoj šotor, na drugi strani pa so bile trojke sestavljene tako, da je včasih bilo nemogoče misliti na šotore. Bojne trojke so v vsakem času morale biti pripravljene za hitri premik in pohod, zato je postavljanje šotorov v takem okolju bilo nemogoče. Bilo pa je nekaj dobrih šotorov in to za komoro, za poveljnika in namestnika, vojnega kurata ter za odredno zdravnico in bolničarko. Popolno vojaško-bojno opremo je imel le poveljnik Kranjc. Bila je njegova osebna last, katero je rešil ob kapitulaciji in tudi sam spravil na teren.

Kot ostala oprema je bila pičla tudi oborožitev odreda. Vsi boreci, uvrščeni v bojne trojke, so nosili puške-karabinke modela Mauser in po možnosti tudi pištole; v vsaki trojki je bila vsaj po ena pištola in vsaj 6 ročnih bomb, večinoma vse defenzivne „kragujevačke“. Bojne trojke niso imele nikakega avtomatskega orožja. Najbolj žalostno pa je bilo dejstvo, da v vsem odredu do tedaj še ni bilo nobene lahke strojnice, da o težjem orožju sploh ni bilo misliti. Druga hiba pa je bila, da je v posadi, zlasti v komori še vedno bilo nekaj borcev brez vsakega orožja.

(Sledi)

Tine Rabič

Kritični pregled naše borbe proti komunizmu

V jeseni in ob koncu l. 1941 smo bili v Sloveniji priče, kako je po nekaj mesecih okupacije vzniknila med našimi ljudmi dobro organizirana Osvobodilna fronta z izrazitim ciljem komunistične revolucije. Ta organizacija se je že zasedrala, na široko razpredla in učvrstila v naših pokrajinah, medtem ko so v istem času nekomunistične skupine med nami komaj prešle preko začetne povezave in so bile glede na svojo organizacijo in razpredenost še silno šibke in takorekoč v povojih spriči tedaj že močno razvite OF. Če primerjamo moč, obsežnost, borbeni duh in propagando obeh taborov, recimo nekako koncem decembra l. 1941, potem pridemo do zaključka, da se je borba med komunizmom in protikomunizmom v Sloveniji začela z absolutno prednostjo in močnim naskokom komunistov. Odločilno so nas prehiteli in prvi ustvarili svojo dobro zgrajeno organizacijo in vzporedno z njo majhne oborožene skupine kot zametek poznejših večjih odredov.

Z ozirom na težke in usodne posledice tega partizanskega naskoka in pridobitve na času vidimo, da je to pomenilo za nekomunistični tabor prav toliko, kakor npr. pomeni pri šahovski igri izgubljena ali zamujena poteza. Vsak šahist ve, da je skrajno težko nadoknaditi ali izravnati prednost, ki si jo je s tem nasprotnik pridobil. Nekaj podobnega se je zgodilo tudi v naši borbi. Vnemar smo pustili dragocen element v borbi: čas!

Ta začetna prednost OF je po svoje tudi psihološko utemeljena. Od vsega začetka so vladale pri komunistih skrajna odločnost, ki ne izbira sredstev, borbenost, zagrizenost ter slepi fanatizem rdeče vere. V protikomunističnem taboru pa tedaj na splošno še ni bil razvit ne borbeni duh, ne odločnost in aktivnost. Dejal bi, da je v začetku prevladovala nejasnost glede položaja in poti, katero naj bi ubrali, poleg tega pa počasnost, neodločnost in oklevanje. Res je, da so se nekatere skupine in posamezniki med nami že spočetka zavedali, za kaj gre, in da so storili vse, da bi zrastel močan protikomunistični pokret. Vendar pa je potrebna duševna moč, borbenost in živa zavest o komunistični nevarnosti vzrastla v širokih plasteh našega naroda šele pozneje, pod trdimi udarci komunizma, in kot posledica stranskega trpljenja, ko so bili ljudje brez usmiljenja izpostavljeni na eni strani namenoma izzvanim represalijam okupatorja, na drugi strani pa terorju rdečih likvidatorjev, ki so v smislu preizkušenih načel komunistične revolucije začeli pobijati tiste, ki so si zamišljali svobodo po vojni drugače, kakor življenje pod diktaturo komunistične partije.

Dočim je torej komunizem l. 1941 takoj in odločno stopil v borbo

kot dovršena in izoblikovana sila, se je slovenski protikomunizem in njegov borbeni duh šele začel oblikovati in vstajati iz krvi in trpljenja slovenskega naroda. Odtod torej komunistična prednost in usodna pridobitev na času, ki jo je OF do kraja izkoristila. Zaradi svoje razvitosti je bila OF v stanju, da že v kali zatre kakršenkoli še nerazvit pokret na narodni osnovi, ki je hotel nastopiti proti okupatorju. Hkratu pa je bila kot edina organizacija v gozdovih nujno zatočišče ljudi, ki so se umikali represalijam okupatorja in na ta način nehoti povečavali komunistično moč.

Nekako sredi leta 1942 se je začela dvigati v protikomunističnem taboru borbenost, ki se je lahko merila s komunisti. Tudi vojaško se nam je posrečilo v sledečih obdobjih iztrgati partizanom posamezne pokrajine in ustvariti silo, ki jim je bila kos. Propagandno, posebno pa organizacijsko, pa smo ostali do konca daleč za komunisti: nikdar nismo ustvarili močne in v vse slovenske pokrajine segajoče organizacijske mreže, ki bi bila edina zadosti močna protiutež komunistični OF. Tega nismo napravili niti v krajih, ki smo jih vojaško zasedli. In vendar je staro pravilo, da se klin s klinom izbija. Moraž bi torej nujno misliti na splošno protikomunistično organizacijo, zgrajeno na podoben način kakor OF in segajočo v vse predele Slovenije.

Če upoštevamo torej Slovenijo kot celoto (in ne gledajoč samo na Ljubljansko pokrajino), potem stojimo pred dejstvom, da na področje štajerske, Prekmurja in Bele krajine, ter poleg tega na nekatere posamezne predele Gorenjske in Primorske, organizacijsko, propagandno in vojaško nismo nikdar prodrli in je tam več ali manj obstajala samo OF s svojo organizacijo. Tudi v drugih pokrajinah, kjer smo vojaško prevladovali, je OF uspelo vsaj v omejenem obsegu ohraniti svojo podtalno organizacijo in propagando. Upoštevajoč vsa ta dejstva, pridemo do zaključka, da je OF v Sloveniji (če jo gledamo kot celoto) svojo začetno prednost ohranila v nekem oziru pred svojimi nasprotniki do konca. To prednost smo sicer občutno zmanjšali in komunistično premoč nevarno ogrozili, toda nikdar popolnoma izravnali.

Pred nami se torej pojavlja vprašanje, kako je prišlo do tega, da se je komunistična OF razširila, zasidrila in končno prišla na oblast, ko so bili pred vojno komunisti pri nas razmeroma maloštevilni in neznatni ter je — vsaj na videz — slovenski narod kazal zdravo in trdno obliko. Razne skupine med nami na to vprašanje različno odgovarjajo, izhajajoč s tega ali onega stališča.

Če hočemo objektivno in nepristransko proučiti vzroke, ki so privedli do razmaha OF in pripeljali na oblast komuniste, prihajamo do ugotovitve, da obstoja za to cela vrsta činiteljev, ki se med seboj prepletajo in tvorijo nekako vzročno verigo.

Delili bi lahko te vzroke v notranje in zunanje: notranji bi bili tisti, ki imajo svoj izvor v naši predvojni družbi in v razmerah v protikomunističnem taboru med samo vojno in revolucijo. Zunanji vzroki pa so oni, ki so bili izven naših razmer, naše družbe in njenega ravnanja. (Sledi)

DOMOBRANSKI POHOD 1944

Za dom in rod! Naprej zastava slave,
tja, kjer v gorah se sveti nova zarja!
Na svojih rodni tleh ponosne glave
mi bomo trdno stali sred viharja.

Te zemlje svete, ki je samo naša,
nikomur na tem svetu mi ne damo.
Preklet naj bo, kdor v uri tej odlaša
na pot stopiti, koder mi vihramo!

Naprej, naprej, čeprav je strma cesta,
ki nas za soncem vodi skoz daljave!
Nam puška v roki bo družica zvesta
za lepše dni te naše očetnjave.

In kdor morda na svoji poti pade,
omahne naj z besedo samo eno:
Tovariši, strnimo vrste mlade
za to slovensko zemljico ljubljeno!

Kdor pa poziva našega ne sliši,
preklet naj bo, ker mrtev je kot kamen!
Mi bomo gospodarji v svoji hiši
te dni in za vse večne čase, amen!

Z BOGOM — ZA NAROD IN DOMOVINO, PROTI BREZBOŽNEMU KOMUNIZMU PRAV TAKO KOT PROTI MATERIALISTIČNEMU KAPITALIZMU!

Strani „Tabora“ hočejo biti vsem odprta knjiga, v katero bo lahko vsakdo pisal vse, kar mu leži na duši, samo da ga pri tem vodijo pošteni nameni v službi pravice, resnice in našega zgodovinskega poslanstva.

(Iz našega uvodnika prve številke.)

Tone Šušteršič

VETRINJSKI DOGODKI – V DRUGI LUČI

(Nadaljevanje)

„ČASTNO IZVRŠEVANJE DOLŽNOSTI“

Vrnimo se k potaplajoči se ladji, to je k slovenski narodni vojski in novemu poveljniku, ki je po odstavitvi generala Rupnika prevzel odgovornost za to vojsko.

Vselej, kadar se ladja potaplja, pravi poveljnik ladje gleda, da se vsi drugi preje rešijo, potem šele on, ako je še čas. V trenutku nevarnosti popolnoma pozabiti nase in skrbeti samo za svoje vojake, svojo vojsko, da se ta reši s čim manjšimi žrtvami, to je častna dolžnost vsakega poveljnika. Je bilo tudi v Vetrinju tako?

Naj citiram mnjenja nekaterih osebnosti, ki so se že dotaknile tega „častnega izvrševanja dolžnosti“.

G. Krištof je npr. na str. 116, št. 5-6, l. 1962 „Vestnika“ napisal tole: „Vojaški poveljnik — general Krener je izvršil svojo vojaško dolžnost, to je, brezpogojno je predal svoje oddelke, kot so zavezniki to zahtevali.“

Nadalje sledi:

„Zdi se mi pa zelo umazano, da je prešlo 16 let, ne da bi se za generala Krenerja našla dobra beseda. Zopet ga tukaj ne želim niti zagovarjati, niti obsojati, ker utegne biti mnogo stvari, za katere ne vem, toda, kadar gre za vprašanje krivde pri vrnitvi cveta domobranstva, je vendarle treba priti z dokazi za ali proti, ali pa molčati, ne pa širiti govorice, ki so iz trte izvite.“

Dr. Miha Krek je že mnogo preje zapisal v oceni Karapandžičeve knjige, ki je bila objavljena v „Vestniku“ št. 5, l. 1960, Krenerju v prid med drugim sledeče:

„Celo generala Krenerja, ki je morda med rešenimi slovenskimi člani narodne vojske najbolj sporna osebnost, slika Karapandžić kot vojaka, ki je častno izvršil svojo dolžnost...“

Naj ne pozabim navesti še ugotovitev dr. Bajleca na str. 307, št. 12, l. 1962, o silni skrbi Krenerja za domobrance:

„Krener se je zelo zanimal za organiziranje Slov. narodne vojske. Videli smo, da se za domobrance resno briga in da so mu pri srcu in jim je ostal, domobrancem kot NO, zvest do konca.“

Takšne so izjave gg. Krištofa, dr. Kreka, dr. Bajleca in morda še nekaterih drugih. Kako se je Krener brigal za domobrance in kako jim je ostal zvest do konca, naj si preživeli domobranci in bralci „Tabora“ sami ustvarijo sliko iz naslednjih vrstic.

Ko se je vrnila v Vetrinj prva priča, srbski četniški poročnik Vujičić, in prinesel strašno vest o predaji in ropanju pobesnele množice; kdo je imel prvi in edini stik z njim? General Krener! Kaj je ukrenil Krener, potem ko je zaslišal pričo in so že padali razbiti, razmesarjeni domobranci in četniki na moriščih — prve žrtve izdaje? Ali je sklical vso vojsko in opozoril vse častnike na nevarnost, izdal potrebne ukrepe, ki bi bili nujni z ozirom na izjave prve priče? Ne, general Krener tega ni storil, pač pa je zagrozil Vujičiću in še dvema drugima, tudi pobeglima četnikoma, da jih bo dal zapreti, če bodo širili vznemirljive vesti.

Pribežala je naslednja priča, srbski dobrovoljec Vlada Ljotić, ki je ravnotako poročal o strašnem divjanju pobesnelih komunistov nad izdanimi dobrovoljci in domobranci. Bilo bi pričakovati, da bo po drugi strašni vesti general Krener sprožil pravi alarm pri poveljnikih in častnikih, mobiliziral vse moštvo, vzpostavil obveščevalno službo, razposlal na vse strani izvidnice, dal navodila moštvu za preskrbo civilne obleke in razpršitev na vse strani v skupinah ali posamezno itd. Nič podobnega se ni zgodilo! Nesprotno! Človek, ki se je tako „resno brigal za domobrance“, kot zatrjuje dr. Bajlec, se ni zadovoljil samo z grožnjo, da bo ubežnika dal zapreti, marveč ga je dejansko pridržal v zaporu, zaradi „vzbune“.

Kot Narodni Odbor tudi Krener ni vedel za Jaltsko pogodbo. Ni vedel za pakt Tito-Šubašić. Nihče ni ničesar vedel! Toda Krener bi moral videti že ob priliki odmetavanja orožja, predno je vojska prekoračila Dravo, na vzpetini na obeh straneh v travi sedeče skupine oboroženih partizanov, ki so se posmehovali razoroženim protikomunističnim borcem. Krener je gotovo videl sovjetske tanke skupaj z angleškimi. Krener je na lastne oči videl objemanje partizanov z Angleži in slišal njih krohotanje. Kako potem, da Krener ni vedel, da je Koroška že bila zasedena po partizanih? Saj so partizani prišli celo izzivat pred samo taborišče? Ali ni bilo pogosto videti partizanov tudi pred zavezniškim poveljstvom?

Znano je, da je pribežal tudi poročnik Jože Sladič, ki je prav tako poročal isto strašno vest. Kakšni so bili ukrepi generala Krenerja spričo tako grozne vesti, katero mu je sporočila že peta priča in je med tem bilo pobitih že na tisoče domobrancev? Odredil je zapor nekega domačina iz Podrožice, ki je prav tako prišel s sporočilom, da domobranci vračajo v titovino. Dal je zapreti četnike, med tem ko so se podivjane tolpe komunistov s puškinimi kopiti, pasovi in bikovkami znašale nad sužnji dvajsetega stoletja — četniki in domobranci.

Zakaj Krener zopet ni verjel naslednji priči Vebro Francu? Zakaj je zahteval da novi trije pobegli srbski četniki ponovijo pred Angleži svoje izjave, zaradi česar so se iz razumljivega razloga ti ljudje ustrašili in potem zanikali te trditve. Nihče, ki je ušel Angležem in partizanom in ki je imel še količkaj prisebnosti, ni želel priti ponovno v njihove roke!

Prišla je nova priča, domobranski poročnik Otmar Šprah. Takoj je bil proglašen za neverodostojno pričo...

In še in še so prihajale priče za pričo: četniki, domobranci, domačini-koroški Slovenci; toda zaman! V zaslužjeni domovini je kri tekla v potokih; nekdanje junaške bataljone so razbite, izmaščene vezali z žico, pretepali, natikali na kavlje; gazili so s konji preko živih, razmesarjenih trupel, streljali in metali napol žive ljudi v brezna — njihov poveljnik general Krener pa je istočasno v Vetrinju zavračal vsako resnično vest kot izmišljeno. Umirajoči domobranci in ostali borci še slutili niso, da so lastni ljudje v Vetrinju preprečevali pobeglim pričam, da bi prišli v stik z drugimi ljudmi, in da bi vest o podli predaji dosegla vsakega domobranca in civilista! Dejstvo je, da skoraj nobena priča ni mogla priti z nikomur drugim v stik kot s Krenerm in prav zato resnična vest o vračanju ni mogla prodreti med ostale častnike in vojaštvo.

Dogajali so se pa še drugi težki slučaji. Dr. Bajlec sam jih omenja. Ko so bili na zavezniškem poveljstvu zaradi pojasnila (dr. Bajlec, Bitenc, Krener, dr. Basaj in Pothorsky kot tolmač), jih poveljnik britanske oklepne divizije general Murray ni hotel sprejeti. Pustil jih je čakati dobre tri ure. Šele potem jim je končno adjutant poveljnika izročil tipkani list s skrajno sumljivim tekstom v nemščini. Dr. Bajlec pravi:

„Po branju tega lista smo kar otrpnili...“

Človek bi pričakoval, da bodo po izpovedi že številnih prič ti ljudje reagirali vsaj na to poročilo, saj dokument jasno govori:

„Naknadno dostavljeno mi povelje nalaga, naj se prepeljevanje po možnosti izvrši brez uporabe sile. Povelje bom izvršil in mi bo žal, če bi pri tem moral uporabiti silo.“

Toda gospodje so tisti trenutek samo otrpnili, nato so se zopet potolažili, debatirali, se posvetovali in se kljub temu dali vplivati od onih, ki so si na svoj način razlagali izjavo in niso hoteli videti nikake nevarnosti. Če torej odposlanstvo ni verjelo v izjave prvih ubežnikov iz titovine, bi bilo z ozirom na psihozo, ki je takrat vladala, morda še na kak način opravičljivo. Toda pri še tako kratkovidnih, neorientiranih ali zaverovanih ljudeh bi morala izzvati takojšnjo reakcijo skrajno sumljiva rezerviranost zavezniškega poveljstva, ki se je izražala v treh točkah:

1. General Murray ni hotel sprejeti odposlanstva.
2. Po treh urah čakanja je šele adjutant izročil delegaciji list, v katerem je izražena grožnja, da se bo v slučaju potrebe uporabila sila.
3. Na listu ni bilo odgovora na nobeno stavljeno vprašanje.

Moral je končno pribežati še dr. Janež, edina prčca, ki so jo priznali za verodostojno. Toda prebujanje iz sanj o zavezniški iskrenosti je bilo vse prepočasno, izgubljali so dragocen čas; medtem pa so romali bataljon za bataljonom — v smrt!

Morala je padla in posledica je bila, da se je v tisti zmedi in obupu odločila vrniti zadnja preostala peščica domobrancev (menda okoli 500) z besedami: „Kamor gredo drugi, gremo še mi.“ Grozna pričevanja tistih, ki so se vrnili, pač niso dosegla teh domobrancev. Upali so pač, da se bodo po prestani kazni in odsluženemu prisilnemu delu, morda le kdaj vrnili na svoje domove in videli zopet svoje domače. Žive duše ni bilo, ki bi se v tistem trenutku znašla, tem fantom vlila poguma in jih pregovorila. Vojaško in civilno vodstvo sta odpovedala, vojaška disciplina je popustila, fantje pa so bili prepuščeni sami sebi, brez navodil, brez nasvetov. Samo odločno povelje, da ne smejo nikamor in se morajo poskrbiti, bi jih rešilo gotove smrti.

Krener je morda šele ob zaključku tragedije, ko je takorekoč že izkravela glavnina slovenske narodne vojske, dal zakasnelo naročilo, ki pa ni bilo odločno povelje, in ki ga niso niti vsi častniki vzeli za resno ali vestno izpolnili.

Živo mi je še v spominu tisti zadnji večer negotovosti, napetosti, razburjenja in zmešnjave. „Nazaj jih vračajo,“ je vpilo nekaj razburjenih domobrancev. Pa so prišli drugi in kričali: „V Italijo jih vozijo.“ Še zadnji večer nismo vedeli, pri čem smo, čeprav je že prevladovalo prepričanje, da nekaj ni v redu, in ležalo na nas kot težka mōra. General Krener (videl sem ga na lastne oči), je bil naslednji dan osebno navzoč pri vkrcavanju na kamione — to je zadnjem transportu, in mirno motril, kot da bi bilo vse v najlepšem redu.

Moremo torej trditi, da je bilo vse to „častno izvrševanje dolžnosti“? Moremo reči, da so Krenerja in štab dičile v tistih najtežjih trenutkih iznajdljivost, prisotnost duha, hladokrvnost in smisel za drzne podvige, ki bi jih morale odlikovati kot vojake? Nikogar ni bilo tedaj, ki bi se znašel in bi skušal izvesti kak drznejši načrt kot npr. priti ponovno do orožja, zlepa ali zgrda dobiti civilno obleko, priti do partizanskih uniform, se preobleči, napraviti zmedo med partizani samimi, napraviti zasedo, in morda celo rešiti bojne tovariše v zaklenjenih vagonih. Ne! Utopija bi bilo, na kaj takega misliti! Saj ni bilo niti dobro organizirane obveščevalne službe, ki bi bila neobhodno potrebna in bi morala delovati med Angleži in med partizani. Da, celó prepovedana je bila! Koliko izvidnic je poslal Krener? Do kam so prišle? Če so se vrnile, kdo je sodeloval pri njih? To so vprašanja, na katera bi vedel odgovoriti predvsem Krener, pa najbrž ne bomo nikdar dobiili pravega odgovora.

Tudi od Angležev bi marsikaj lahko izvedeli potom obveščevalne službe, če bi naši tolmači znali spretno izkoristiti svoj položaj in vsaj nakazali kak dragocen podatek, kajti stiki z angleškimi osebnostmi so bili samo strogo uradni.

(Sledi)

ŽENE IN DEKLETA JUNAKOM V SPOMIN

V Buenos Airesu so letos pripravile naše žene in dekleta spominsko proslavo slovenskih protikomunističnih žrtev v nedeljo, dne 7. junija v dvorani Slov. hiše na Ramón Falconu. Vsa priprava in podajanje je bilo nekaj tako velikega in vtis tako silen, ob prikazu nam skoraj neznanega gorja pod tiranijo „osvoboditeljev“, da spada ta letošnja proslava v vrsto najboljših.

Na lepo pripravljen oder s slovenskim znamenjem v ozadju so prišla dekleta v narodnih nošah ter ob pesmi „Pojdam u Rute...“ prižgala lučko v znamenju, za večni pokoj mrtvim.

Nato je stopil na oder predsednik društva Zedinjena Slovenija g. Božo Fink z naslednjo uvodno mislijo:

Spet smo v prvih junijskih dneh, ki nas že devetnajstič spominjajo na tiste grozotne dogodke, ki bi jih radi izbrisali iz spomina, pa jih ne moremo in ne smemo. Ne moremo pozabiti velike vetrinske tragedije in vseh strahot naše državljanske vojne, ker smo njene neposredne žrtve in ker nikdar ne bomo mogli sprejeti, da je bila komunistična revolucija pri nas nujnost in da je oblast komunistične stranke za slovenstvo in za slovenskega človeka ugodna. Ne smemo pa pozabljati na preteklost, ker smo iz nje prinesli poslanstvo za bodočnost. Čeprav smo bili potisnjeni daleč proč od domovine, kot majhen ostanek tistega, kar je takrat reševalo slovensko duhovno svobodo, in se morda osebno čutimo še tako onemogle in pogažene, je vendar stokrat res, da zlo, ki tlači in zastruplja domovino, nima poročstva trajnosti. Ne pričakujemo slovenskega triumfa, a še manj obupujemo nad bodočnostjo. Če je noč še tako črna, vedno se izgubi v novem jutru. Slovenski narod bo doživel lepše dni, tudi zaradi žrtev, ki so se darovale za njegovo srečo, in morda nekaj tudi po našem zadržanju, če bomo znali sprejemati naloge, ki nam jih nalagata zgodovina in vest.

Čeprav smo zbrani ob skupnem grobu, je primerno, da si to povemo. Spomeniki se postavljajo mrtvim, a so namenjeni živim. Ob pietetnem spominu na tiste, ki so se zavestno darovali za objektivno dobro, se spominimo in obnovimo zavezo, ki je preko groba neuničljiva. Zato nismo samo nemi stražarji nagrobnih spomenikov, ampak hočemo biti živi nosilci bakle svobode, ki bomo pomagali razsvetljevati temo in iskati pot, ki bo domovini v srečo.

Letošnjo spominsko proslavo bodo izvedle žene. To ima svojo globoko upravičenost in važen pomen.

Ko se spominjamo žrtev revolucije, moremo med njimi najti žene, ki so izgubile življenje po premišljenem naklepu. Možje so nam umirali tudi v borbah, žene samo v zločinskih umorih. Ko se krepimo ob zgledih zavestnega darovanja za objektivno dobro, nam slovenska žena daje sijajne primere skrajne požrtvovalnosti, popolne nesebičnosti in skritega junaštva. Brez razkazovanja, daleč od silovite burnosti, ki jo prinaša posest sile in razgibanost borbe, je žena sprejela tiho borbo tam, kamor jo je klical stan.

Premalo priznavamo, da je bilo v tem veliko moralnega junaštva in popolnega darovanja.

Če sprejemamo misel, da se spominjamo mrtvih zato, da se krepimo za življenje, bomo priznali poseben pomen besedi žene. Ženska narava ni revolucionarna, ne podira starega, da bi včasih v blodni vizionarnosti hotela graditi nov svet. Vendar pa tudi ni v nevarnosti, da ob zlomih in neuspehih obtiči v togi konzervativnosti. Žena je simbol življenja, ki ne dela skokov, a se tudi ne ustavlja. Zato žensko mnenje zavira predrzne pobude in blaži preveč burne pokrete, a tudi vliva mirnega zaupanja in občutek moči za konstruktivno delo. Zato je za vsako skupnost, ki živi v izrednih razmerah, ženski element toliko važnejši, kolikor bolj je skupnost v nevarnosti, da odmre.

In končno: naše vodilo je slej ko prej ljubezen. Proti divjim geslom sovraštva smo nekdanj hoteli uveljaviti krščanska moralna načela — čeprav smo bili šibki in včasih nevedni —, proti razrednemu boju smo učili zdravo sodelovanje med sloji in stanovi, nasproti železni diktaturi materialistične ideologije, ki uklepa telo in duha, smo hoteli ohraniti in zavarovati veselo svobodo božjih otrok. Če smo v posameznostih proti temu grešili, si to priznajmo in se obtožimo. Naši mučenci so šli v smrt z besedo odpuščenja za svoje morilce. Žena pa je prva, ki je pripravljena moliti za preganjalce. Naj bo njen nastop danes znamenje, da ne sovražimo ljudi, ki so nam nasprotni, čeprav z vso odločnostjo odklanjamo režim in njegovo ideologijo, pa tudi idejo mirnega sožitja. Naš boj gre naprej, a se je prenesel izključno na področje duha, kjer tudi žena odločilno posega v njegov potek.

Naj gre naš spomin na vse poteptane, onečastjene in zatajene grobove, naj obhodi vsa trnjeva pota borb in trpljenja. Okrepi pa se naj nam zavest poslanstva in vera v tiste vrednote, ki ne morejo biti uničene in za katere vemo, da bodo nekoč spet dobile pomen, da bo domovina zaživela v svobodi in sreči.

Po izčrpno pretresljivem govoru globoke in tehtne vsebine ge. Debeljakove in naznanila prihoda mladine so prišla na oder slovenska dekleta ter se razvrstila v polkrogu, iz katerega je stopila pred polno zasedeno dvorano gđc. **Alenka Jenko**, predsednica Slovenske dekleške organizacije.

Njen odločni in prikupni nastop, njen drzni pogled v bodočnost in v vero pravice, pa svežost in mehkoba, ki je last zdrave slovenske dekleške

Društvo Slovenskih protikomunističnih Borcev v Clevelandu, se je oddolžilo spominu svojih padlih soborcev z enourno spominsko oddajo preko radijske postaje **WXEN—FM**. Pri oddaji, 16. maja t. l., so sodelovali dr. Milan Pavlovčič, Pavle Borštnik in Milan Zajec. Naslednji dan se je vršilo vsakoletno spominsko romanje k Lurški Materi Božji na Chardon Rd, popoldne pa je bila v collinwoodski šolski dvorani kratka proslava.

duše je pritegnil zbrane, da so sledili njenim izvajanjem v zadržanem dihu in s solzo, zadušeno v grlu.

Besede slovenskega dekleta, ki je trpelo prezir in zaničevanje, zato ker se je njen oče postavil proti tiranom v bran za narodovo pravico, so ostale vklesane v srcih rojakov, kakor zapoved.

Pred slovenska dekleta je stopil g. Rudi Bras, in dirigiral lepo podani pesmi „Oj hišica očetova“ in „Kje so tiste stezice“.

Naslednjo točko: „Kdo bi izmeril tvojo ljubezen mati“, je gdč. Alenka Bras podala zelo lepo in doživeto.

Sledila je pretresljiva realna scena: „Po trnjevi poti“, kjer je bila prikazana vsa groza trpljenja slovenske žene in dekleta v zloglasnem komunističnem peklu — v kočevskem taborišču. Mojstrsko in čudovito doživeto jo je podala priznana igralka ga. Majda Volovšek. Preko odra je padla bodeča mreža, da so navzoči osupnili kot pred vizijo strahotnega taborišča. Izvajanja ge. Volovškove so spremljale s pesmijo: „Mamica moja“ in „Oh kako je dolga pot“ gdč. Anica in Marija Mehle, s kitaro pa gdč. Lidija Bras.

Zopet je sledil ženski zbor z mojstrom R. Brasom, ki je izvajal „Oj ti moj dom“ in „Kje prijazne ste višave“, nakar je sledila „Oče, mati, bratje in sestre“, ki jo je povzela vsa dvorana.

Po spominski proslavi pa je bila sv. maša za žrtve vojne in komunistične revolucije, katero je daroval č. g. direktor Anton Orehar. Pri maši pa je pel Slovenski pevski zbor „Gallus“ pod dirigentom g. dr. Julijem Saveilijem.

V pridigi je č. g. dir. Anton Orehar poudaril tri glavne momente slovenske žene — Judite v zgodovini našega naroda.

Ob času majske deklaracije leta 1917, ko je žena bila tisti močni činitelj, ki je ohranjal slovensko narodno zavest.

Med komunistično revolucijo, ko je znala zatajiti samega sebe v svojih žrtvah v dobrobit naroda.

In danes, ko se med našo skupnostjo na tujem pojavljajo razdiralni elementi, ki v svoji oholosti lastnih interesov rušijo našo slovensko demokratsko skupnost. Duhovni vodja slovenske skupnosti č. g. dir. Anton Orehar je s solzami v očeh rotil slovensko ženo — Judito, da se postavi v bran proti našim zunanjim in notranjim sovražnikom.

Po sv. maši je sledil „Requiem“.

DOMOBRANCI! VAŠA BORBA NI KONČALA NA VETRINJSKEM POLJU! TAM SE JE PRIČEL ODLOČILNI BOJ ZA BODOČNOST, KI JE SICER ZAHTEVAL DVANAJST TISOČ VAŠIH ŠOBORCEV TAKOJ NA ZAČETKU, TODA ZMAGA JE VAŠA! V NAPAD TOREJ! NE POZABITE, DA SO VAŠI SINOVI DANES ŽE VAŠI SOBORCI! BODITE JIM VODNIKI — DO KONČNE ZMAGE, KI JE SVOBODA NAŠE ZASUŽNJENE DOMOVINE!

NAŠA ZAVEZA

Govor Pavleta Borštnika, Cleveland, 16. maja 1964

Devetnajst let...

Takrat smo živeli v Forliju. Nagnetli so nas na tamkajšnji sportni stadion in tam smo na pol nagi, pod vročim italijanskim soncem čakali, kaj nam prinese bodočnost.

Le ob večerih, ko je sonce ujelo v zverženo okostje zbombardirane-ga tanka bližnje planine in smo se zbrali k molitvi, smo se zresnili in nejasne slutnje o bodočnosti so se vsak večer glasneje oglašale v sreih. Godba srbske šumadijske divizije je zaigrala molitev, njihov cerkveni zbor pa je v staroslovenščini odpel Oče naš... Nepozabni trenutki.

Neko jutro so nas poklicali v zbor in odkorakali smo na polje zunanaj stadiona. Tam so nam povedali: **domohranski bataljoni so stopili v večnost.** Takrat je v nas vseh nekaj umrlo, in čeprav se morda tega nismo zavedali, smo s tistim trenutkom prejeli neizbrisno znamenje članov občestva mrtvih in ni je sile ali ideje, ki bi nam to znamenje mogla izbrisati.

Devetnajst let poteka te dni in vseh teh devetnajst let se moremo znova in znova vpraševati: odkod sila, odkod duhovna moč, ki je tem fantom dala stopiti na tako junaški način čez posledni prag njihovega življenja? Odkod jim je bil dan pogum, da so kot nekdanj kristjani v rimskih amfiteatrih, stopali pred žrela komunističnih strojnič ne z jokom ali moledovanjem na ustnih, temveč z molitvijo, z odpuščanjem in zavestjo, da umirajo kot pravičniki.

Neizmeren duhovni zaklad so nam zapustili s svojim zgledom in iz tega zaklada moremo še in še črpati moč za nadaljevanje naše poti, za vztrajanje v naši borbi, dokler tudi nas ne pokliče tromba v zbor slovenskih mož in fantov na onostranskih poljanah. Malokdo je od Boga prejel toliko razlogov za vztrajanje na svoji začrtani poti; zato si ob zatonu drugega desetletja tega našega vztrajanja pokličimo v spomin naše fante, tiste, s katerimi smo preživeli mladost, ob katerih smo dorasli, s katerimi smo skupno odšli s puško v roki, da branimo dom in slovenstvo.

Ni vsem včas tudi naše vztrajanje. Med nas pošiljajo svoje poslanca, s sporočili, naj bo vse pozabljeno, kar se je zgodilo pred dvajsetimi leti. Vsem tem in tistim, ki omahujejo iz enega ali drugega razloga, velja vprašanje: ali je res mogoče, da je desettisoč življenj živelo, gorelo, se borilo in umrlo samo zato, da jih nekje v kraških jamah, kočevskih gozdovih in nekdanjih protitankovskih jarkih krije neposvečena zemlja? Ali ni za vsako odpuščanje potrebno priznanje in obžalovanje?

Dvajset let je že skoraj, odkar je bil zagrešen ta vnebovpijoč zločin nad slovensko krvjo, pa se krivci še niso potrkali na prsa in vsaj priznali to svoje dejanje, če jim že ni do kesanja, če že nimajo v sebi nič sočutja do tistih stotin slovenskih mater, ki jim ni bilo dano niti to, da bi enkrat samkrat potočile eno samo solzo na sinovem grobu,

da bi prižgale eno samo drobno svečo na ruši, ki je pokrila njihove nade in ponos!

In kadar niso dovolj laskave besede in prišepetavanje, pridejo na vrsto grožnje: vse bo zalila rdeča povodenj in tudi sem bo segla roka ljudske pravice, ki bo strla vse, ki ji nasprotujejo. Sam Bog ve, če je sedanja preizkušnja človeškega rodu prinesla svoj vrhunec ali pa se mu šele bliža; mi pa, ki nas je majska tragedija leta 45 za vselej vključila v občestvo mrtvih, vemo, da bomo šli tudi v katakombe, če bo to potrebno za rojstvo lepše bodočnosti prihodnjih rodov!

Zato dragi moj rojak slovenski, zamisli se, kadar ti postaja breme tujine pretežko, spomni se na te naše fante, pa boš videl, kako lahko

je tvoje breme v primeri s težo njihove zadnje poti.

Če pa ti je le pretežko in boš morda to poletje stopil na slovenska tla; ko boš stal na ljubljanskem polju, ozri se proti Krimu: iz dalje, iz kočevskih gozdov, se bo dvignil skrivnosten šepet, obvisel za hip nad turjaško razvalino in morda bo našel odmev tudi v tvojem srcu.

Beli oblaki, ki bodo plavali preko gorenske ravni, se bodo morda spremenili v trumo jezdecev na belih konjih in morda boš slišal njihove zmagovalne trobente. Postoj in pomisli in kratko molitev zašepetaj za tiste naše junake, ki so s svojo zadnjo bitko, s svojo poslednjo zmago na boroveljskem mostu tudi tebi rešili življenje in ti odprli vrata v svobodo!

ALOJZIJ KOSEM

Na veliki petek zvečer, je v Clevelandu umrl 65 letni Alojzij Kosem, doma iz Dola pri Ljubljani. V Združene države se je s svojo družino priselil leta 1949 in se nastanil v clevelandskem okolišu Collinwood, kjer so si ustvarili domove tudi njegovi otroci.

Najstarejši sin Alojzij je bil leta 1945 kot član Slovenskega domobranstva vrnjen v domovino in ubit.

Za pokojnim Alojzijem Kosmom žaluje žena Frančiška in pet otrok, s hvaležnostjo pa se ga bodo spominjali tudi vsi clevelandski boreci, saj je bil vselej pripravljen priskočiti na pomoč pri naših prireditvah.

Člani Društva Protikomunističnih Borcev v Clevelandu izrekajo Kosmovi družini svoje iskreno sožalje, pokojnemu pa naj bo lahka ameriška zemlja!

Tako... Tako...

Ljubljanski komunistični dnevnik „Delo“ prinaša v svoji kulturni rubriki na strani 7 dne 8. 3. 1964 pogovor s pesnikom Janezom Menartom, ki med desetimi vprašanji odgovori tudi sledeče:

Vprašanje: Če bi imeli veliko denarja, veliko več, kot ga boste imeli kdajkoli, katero zamisel na Slovenskem bi podprli?

Odgovor: Predvsem bi veliki večini vsaj podvojil plače, da bi tako odpravil postransko delo in uresničil prastaro zahtevo po osemurnem delavniku. Zvišal bi otroške doklade, saj obstoječe zadoščajo komaj za mačko, ki še sama kje kaj ukrade. Preskrbel bi za otroško varstvo in drugo, da ne bi slovenski narod počasi izumiral. Precejšnjo vsoto bi namenil temu, da bi se šolstvo, javne službe in še marsikaj organiziralo tako, kot je bilo za časa Franca Jožefa. Kril bi gibljivi del plač miličnikom, pesnikom in grobarjem, da ne bi bili plačani po učinku. Iste vsote, kot jih izdajamo zdaj, bi določil za subvencijo pasivnemu kmetijstvu in industriji. Preostali denar bi poslal v zvezno blagajno.

Mislino, da po dvajsetih letih komunističnega „raja“ v naši trpeči domovini noben protikomunistični propagandist ne bi mogel izmisliti takšne „laži“, kot je ta grenka resnica komunističnega kulturnika.

2.300.000.000 = 0

Čudna matematika... Kajne? — In vendar drži! — Pred nedavnim je bivši podpredsednik Združenih držav Richard Nixon objavil, da so Združene države med leti 1945—1962 „napumpale“ v Titovo Jugoslavijo dva tisoč tristo milijonov dolarjev, da bi tako Jugoslavijo držale izven komunističnega bloka. — Po zadnjem sestanku v Petrogradu (komunisti mu pravijo Leningrad), ki je trajal manj kot 24 ur, pa sta Tito in Hruščov podala sledeče izjave, kakor poroča AFP z dne 9. 6. 1964:

Tito: Med nami ni razlik, in prepričan sem, da se razlike, ki so se pojavile v preteklosti, ne bodo nikdar več ponovile.

Hruščov: Med nami je bil dosežen popolni sporazum v vseh vprašanjih, o katerih smo razpravljali.

Takoj po izkrcanju iz letala v Belgradu, je Tito zbranim časnikarjem po poročilu iste AFP z dne 9. 6. 1964 še posebej poudaril:

Razgovori s Hruščovom o problemih, ki so v zvezi z našimi dvostranskimi razmerami in s svetovnim položajem, so bili nad vse koristni. Ponovno smo ugotovili popolno skladnost naših pogledov na ta vprašanja.

Tako sta Tito in Hruščov severnoameriške matematike — pa predvsem davkoplačevalce — naučila, da je zares dva tisoč tristo milijonov dolarjev

enako ničli... Rojaki v Združenih državah, dopovejte tamkajšnjemu javnemu mneju, da je imel prav naš prijatelj William H. Smyth, ko je s svojim poročilom v kongresu nastopil proti pomoči Titu, pa predvsem, da vsaj v bodoče ne bodo več nastavljali napačnih računov!

Bo res...?

Predstavniki Združenih držav pred Združenimi narodi Adlai Stevenson je v debati skupščine ZN dne 21. 5. 1964 po poročilu „Associated Press“ izjavil sledeče:

Če si kdo predstavlja, da bo moja vlada zapustila vietnamsko ljudstvo in da se bomo naveličali, podpirati ga, ne pozna odločnosti in zagona severnoameriškega naroda. Dokler bodo narodi južno-vzhodne Azije odločeni braniti svojo neodvisnost in bodo prosili našo pomoč, jo bodo dobili.

Kako vse drugačen bi bil svet danes, če bi enako odločno govorili — in besedo tudi držali — severnoameriški državniki že leta 1945, ko so se toliki kulturni narodi Evrope borili za iste cilje kot sedaj ljudstva Azije. Koliko krvi, trpljenja bi bilo prihranjenega! Pa tudi, koliko manj problemov bi danes imele Združene države...

IZ PISEM

San Martín, Bs. As., maja 1964

...Tako, ko je pok. svetnik Karel Škulj prišel v San Martín, se je lotil dela. Najprej je dal v tisk zvezke „Ušel sem smrti“ (tudi v španščini). G. Viktor Grčar je te knjižice razpečeval. Iz teh knjižic je nastala knjiga „Mučeništva Slovencev“, potem „Slovenska beseda“ in „Vestnik“. Vse to je bilo delo pok. svetnika Škulja in njegovih pomagačev, ki so bili: pok. Anton Potočar, g. ing. Anton Matičič, Viktor Grčar, g. Bobnar in Zorko, pa še mnogi drugi, ki jim ne poznam imena. Tudi pri prireditvah „Slovenske besede“ so radi pomagali. Vsi smo imeli pok. g. Škulja tako radi! Sedaj po tolikih letih pa gre njegovo delo za nekatere ljudi v pozabo. Toda še smo ljudje, ki

nikoli ne bomo pozabili pok. g. Škulja in njegovega zvestega sodelavca Antona Potočarja; pa tudi tistih pomagačev ne bomo pozabili, ki so še pri življenju. Bog jim daj še mnogo let zdravja in srečo! Tisti, ki smo imeli pok. g. Škulja radi, se še srečujemo in nam je hudo pri srcu, ko vidimo, kaj se je zgodilo z njegovim „Vestnikom“, ki smo ga pridno prebirali. Sedaj pa res človek zgubi veselje do čitanja „Vestnika“.

...Borci, ki ste poskusili za časa vojne vse grozote in tukaj ne poznate lakote in pomanjkanja, ne prepirajte se, da ne bo prišla še hujša kazen božja. Bog ni ustvaril sovraštva, ampak samo ljubezen in prijateljstvo med ljudmi. Vsi smo bratje in sestre Slovenci! Zato poravnajte razkol!

Če vam „Tabor“ ni všeč, povejte nam! Če vam je všeč povejte drugim!

Milan Zajec. — Ne najdemo besedi, da bi se vam primerno zahvalili, ker ste namenili „Taboru“ svoje spominske besede, namenjene našim mrtvim herojem. Težko bi našli med našo zamejsko skupnostjo mojstra besede, ki bi bil sposoben povedati to, kar so v nas zbudili vaši preprosti stavki. Dr. Kociper je svoj nagovor na mogočnem zborovanju v Ljubljani dne 29. 6. 1944 zaključil s stavkom: „Če bo ostal eden, bo tisti eden marsikomu zadržal žgoča vest!“ Prvi med temi ste vi. Mati božja vas je milostno rešila, da ste nam vsem tista žgoča živa vest, ki nam ne bo nikdar dovolila, da bi pozabili na opomin naših mrtvih herojev, da ne bi po vseh močeh delali proti ponovitvi napak, ki so bile sokrive vašemu mučeništvu, da bi pozabili, zakaj so ostali tisoči v jamah, iz katere ste se po milosti božjega čudeža rešili vi, da ne bi brez ozira na težave in odpovedi trdno stali za **BOGA — NAROD — DOMOVINO!** — „Tabor“ je ponosen, ker ste ga izbrali, da bo na vse kontinente zemeljske oble, kjer klijejo razmetane klice izkrvavelega naroda v bogato žetev Resnice in Svobode, odnesel vaš opomin, ki mora biti zaveza naših rodov skozi veke. Heroj Milan Zajec, ki nam ga je Mati božja vrnila iz onstranstva, da bi bil naša živa zaveza in živa vest, hvala, hvala, hvala! In naš topel pozdrav!

Prof. Janez Grum, Milwaukee, USA. — Je resnično obžalovanja vredno, da v dobi, ko so ljudje že preračunali datum, kdaj bodo prispeli na luno, še niso premagali razdalj za preprosto pošto pošiljko znotraj istega kontinenta. Mi obžalujemo bolj kot vi. Upajmo, da bo v bodoče bolje! Prav lepa lepa hvala za ček in še posebej za naklonjenost! Oglasite se še kaj! Strani „Tabora“ so vam na široko odprte. Pozdrave!

Čast. g. iz C., **Bolivija.** Prisrčno zahvaljeni za vzpodbudne vrstice in priloženi ček. Vaša vzpodbuda je naša zaveza, da vztrajamo na začetni poti. Krog naših naročnikov in bralcev, ki je vsak dan širši, je jamstvo, da je pravilna. Z božjo pomočjo in materialno podporo naših naročnikov bomo vzdržali vse! Priporočamo se v molitev! Slovenske pozdrave!

Slavko. Ste v zmoti! Ne uganjamo in ne mislimo uganjati nikakšnega „Jugoslovenarstva“! Nismo priganjači za nikogar, prav tako kot ne mislimo podpirati gonje proti nikomur. Brez pomislekov bomo priobčili tudi vaš „separatistični“ prispevek, če bo njegov temelj cilj naše skupne vse-slovenske borbe proti komunizmu. Ne kažite torej nam in nikomur fige v žepu! Na plan! Pozdravljeni!

Vsem bralcem „Tabora“ in drugih zamejskih publikacij, ki nam po telefonu, na ulici in v pismih dajejo podatke in nasvete ter nas bodrijo, da bi odgovorili na nesmiselne izmišljotine, poniglave očitke in pobalinske napade na nas, pa tistim, ki so nam že kar poslali napisane odgovore za nas, lastništvo, uprava in uredništvo „Tabora“ pravijo: Kakor smo že ponovno pribili na tem mestu, pa še večkrat potrdili v zasebnih razgovorih in pismih, ne mislimo podpirati gonje proti nikomur, ne „onemogočati“

nikogar in ne napadati nikogar. Zaradi tega tudi na izmišljotine, očitke in napade na nas ne bomo odgovarjali. Ne! Ne! Ne! Takšne vrste „ideološko borbo“ proti komunizmu, „zgodovinsko“ čenčanje in predstavljanje „večinskega mnenja“ prepuščamo tistim, ki mislijo, da s svojim dosedanjim zaslepljenim fanatizmom še niso naredili zadosti škode ne samo naši zamejski skupnosti, ampak tudi trpečemu, upadajočemu narodu v domovini. — „Tabor“ smo priklicali v življenje, ker so nam pred nosom zaloputnili vrata, ko bi moral biti podpisan že sklenjen dogovor. Začeli smo ga izdajati, da po skromnih močeh skušamo popraviti neštete krivice, ki so jih nekateri iz ozkih klikarskih ali celó osebnih nagibov dolga leta delali našim mrtvim herojem in zgodovini. Te bomo zares branili. Brez ozira na morebitne zamere — in zaplotniške, pobalinske napade na nas. — Ne lastimo si predstavnštva nikakšnega „večinskega javnega mnenja“, ker je samo umišljeno. Vemo namreč, da je po štirih letih sovražne okupacije, istočasne komunistične revolucije in vsenarodne domobranske borbe, po skoraj dvajsetih letih komunistične vladavine doma in zdomstva tisočev naših bratov in sestra, edino večinsko, osnovno javno mnenje samo protikomunistično prepričanje vseh tistih Slovencev, ki kot posamezniki ali skupine svojo miselnost stavijo na vsem svobodoljubnim narodom sveta skupne, nesporne vrednote: BOG — NAROD — DOMOVINA. Samo med tem večinskim mnenjem želimo biti skromen, iskren povezujoči člen. — Pri vsej skromnosti smo si torej zastavili preveč vzvišeno nalogo, da bi se spuščali v nizkoto neplodnih besedičevanj z namišljenimi veličinami ali udinjenimi piskači. Zgodovina bo pokazala, če je naše stališče pravilno ali napačno. Samo njeno sodbo priznavamo, kakor nam je sedaj merodajno samo mnenje, ki si ga ustvarjajo o našem delu bralci „Tabora“, ki jih je, hvala Bogu, vsak dan več, in ki ne samo znajo brati, ampak imajo tudi spomin, ki seže dvajset let nazaj, ki zna presojudati resnico in laž. — Zato na izmišljotine, očitke, potvorbe in napade na „Tabor“ in njegove sodelavce ne bomo odgovarjali. — Škorpionov je bilo, je in bo vedno zadosti. Povsod. Je v njihovi naravi, da brizgajo svoj oduren črni strup v vse, kar jim stopi na pot, ko z dvignjenim zadkom kot zaslepljeni drviijo za svojim plenom. Ko pa se škorpion znajde v precepu, brizgne svoj strup v lasten hrbet — in ga je konec! Vedno je tako! — Mi gremo mirne vesti z Bogom — za Narod in Domovino samo naprej! Do končne svobode zaslužnjene domovine! Kdor hoče priložiti k našemu peščenemu zrcu še svoj drobec za zgradbo te in takšne skupnosti združenih slovenskih protikomunistov, mu „Tabor“ obljublja zvestobo za zvestobo! — Namesto odgovorov na napade na nas, nam pošiljajte pozitivne stvari! Strup pustite škorpionom! — Hvala — in pozdravljeni!

**NE
POZABITE
NAŠIH
INVALIDOV,
VDOV
IN
SIROT!**

Naslovna slika: DOMOBRANCI, V ZBOR! Trobač Matija iz 47. čete 5. udarne bataljona (Rupnikovega) ne trobi uspavanke! Trobi v zbor! Zakaj vaša borba ni končala v Vetrinju! Zaradi smrti naših padlih herojev se je tam sprožila odločilna borba. — V boj! Na vseh postojankah! Na vseh položajih! Zmaga je vaša!